

Jo he agraït molt aquesta noble acció
que s'ha col·locat el senyor

Religioses

—En el Santuari de Maria Auxiliadora dels Pares Salesians de Sarrià se celebraran misses des de dos quarts de sis fins a dos quarts de dotze, a les deu. Ofici solemne.

A les tres, Vespres i sermó a càrrec del P. Anicet de la Sagrada Família i benedició.

—En la Cripta del Temple-Expiatori Nacional del Tibidabo.—Misses a dos quarts de nou, a dos quarts de dotze, a la una. En la segona missa hi haurà sermó a càrrec del P. Salesià don Vicens Schiralli, capellà de la Cripta.

A dos quarts de cinc de la tarda, Rosari i benedició amb S. D. M.

—Parroquia de Sant Francesc de Paula.—La funció del mes de Maria se practicarà avui durant la Missa de dotze.

El 23, 24 i 25, celebració de la F. de M. el Tridu de despedida dels nens de les flors amb els cultes següents: el 23 i 24, a dos quarts de set, rosari; exercicis del mes de maig i sermó els tres dies pel Dr. Portolés, canonge.

El diumenge, 25, a dos quarts de vuit, Missa de Comunió, amb plàtica pel rector. La visita a la Verge se practicarà a la Missa de dotze.

A la tarda, a dos quarts de sis, se celebrerà la funció en el mateix ordre que els dies anteriors, cantant-se el Tri-àgri Maria, finalitzant amb el sermó i benedició.

—Santa Maria del Mar.—Amb motiu de la professió del Corpus els exercicis del mes de maig tindran lloc en les misses de dos quarts de dotze i dotze, predicant el doctor don Juli Martínez, preboste.

El demés dies continuaran a dos quarts de set de la tarda.

—Iglesia dels PP. Minims (Guinardó).—Avui, Corpus Christi, dècim dia del Tretzenari a Sant Francesc de Paula: a la tarda, a dos quarts de cinc, funció amb exposició de S. D. M. i sermó per don Joan Boada, beneficiat.

Reserva, goigs cantats i veneració de la Reliquia del Sant.

—Els números de la Fulla Dominical que's publica a Vich i que han sigut favorecuts per la sort i que donen dret

Festival d'Educació Física de les Escoles Pies de Sarrià

El pròxim dia 25 a les quatre de la tarda, al pati central del Col·legi de PP. Escolapis de Sarrià, se celebrarà el setè festival d'Educació Física.

El programa de dita festa, que cada any resulta esplèndida, és el següent: Primera part.—Secció esportiva.—Desfilada.

Exercicis de conjunt (del concurs internacional de gimnasia celebrat a Vich).

Exercicis combinats (Mètode suec), secció primera.

Salts d'altura amb garrotxa.

Exercicis de conjunt sense engins.

Exercicis en paral·lels.

Exercicis amb maces.

Salts de poltre.

Secció ciclista.—Evolucions.

Burlant al soldat.

Segona part.—Festa de la Primavera.

Desfilada de la cabalçada.—Batalla de flors. Quadre plàstic.

La carroça que figurarà a la cabalçada i que ha sigut cedida per don Marià de Foronda, serà adornada amb els atributs de tots els esports, per don Salvador Alarma.

Els invitats podran pendre part en la batalla de flors.

Secció d'equitació.—Evolucions.

Secció militar.—Instrucció d'una companyia i un escadrot d'alumnes organitzats segons els reglaments tífics.

Desfilada de la companyia.

Formacions i evolucions en ordre tancat i obert.

Maneuva d'armes, càrregues i focs.

Esgrima de fusell.

Esgrima.—Formació per esquadres i seccions.

Distintius evolutions.

Maneuva del sabre i esgrima.

Promessa a la bandera.

Desfilada en columna d'honor.

Han ofert valuosos premis: El senyor Bisbe doctor Laguarda; el senyor governador civil; el capità general l'alcalde; la Diputació Provincial; el Rector de l'Universitat; el P. Provincial de les Escoles Pies de Catalunya i de la illa de Cuba; el P. Rector del Col·legi; el doctor Rodríguez, metge de l'Internat; i don Fidel Bricall professor de Gimnàs del mateix Institut.

La banda del batalló de Alba de Tormes, amenitzarà l'acte.

Espectacles

PALAU DE LA MUSICA CATALANA ASSOCIACIÓ WAGNERIANA ORFEO CATALA CENTENARI DE WAGNER

Avui, a tres quarts de deu del vespre: SEGON GRAN FESTIVAL.

«Marta Imperial», «Walküre» (un acte complet, «Mort d'Isolda», «Hilme a Wagner» (dues actes).

PARCIVAL Escena de la consagració del Grial. Localitat: avui, a la tardor.

Teatre Novetats Companyia dramàtica de Enric Borràs

Avui, dijous, festival del Corpus, dues grans funcions. Tarda, a les quatre. Primer: «La representació de l'hermosa».

EL MÍSTICO Segon: «El monjo i el diable».—Nit, a un quart de deu, 6 d'abonó. Primer:

EL alcalde de Zalamea Segon: «L'apropietat».—Divendres, Benicel de la primera actriu Anita Alami, posant en escena el precís drama de Guimera, traducció d'«Echegaray».

MARIA ROSA Se despenja a comptaduria.

Teatre Novetats Companyia còmica-dramàtica de Madrid, «Queda obert l'abonament» des de aquesta data a l'Administració del teatre, de 11 a 12, de 12 a 13 i de 13 a 14. El 12 de maig, repartint-se als senyors abonats dues de moda de la última temporada de «EL HERREMO DE MONDO» segons localitat des de 11 a 12 del matí.

TEATRE CÒMIC Avui, dijous, festival del Corpus.—Tarda, a les tres.—Entrada: 10 cèntims.—«El nou Testament».

LA GENERALA

(2 actes) amb son colossal repartiment.

Lopeteghi-Rodríguez Ferrer, Goré, Pedraza, Puertolas i el colobre tenor

MARCEL ROSAL A les sis. Entrada, 35 cèntims. Per única vegada en funció de tarda, la sarsuela

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

Nit, a les tres, carter, monjo, 5 actes.—Primer acte de les llegendes, per Ursula López i Pep Berges.—Segon: Per última vegada.

Juegos malabares per Lluís Rodríguez, que és una de les tres úniques tipologies d'Espanya que canten la cançó del «Pajarito».—Tercer: Última representació

MARINA (2 actes).—Repartiment sublim: quartet de primer ordre: Lopeteghi, Rosal, Goré, Echeverri.

SATURNO PARK

El millor park amb els esports i atraccions més notables del món

Avui, dijous, festival del Corpus, extraordinària sessió matinal, a les onze, projectant-se La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

Se despenja a comptaduria.

La carreta verda

IDEAL CINE</

Pàgina Artística de LA VEU

Excavacions y troballes.-Art antich y modern.-Pedagogia artística.-Museus y Coleccions.-Art nacional y extranger.-Curiositats barcelonines.-Ressenya de conferencies.-Exposicions locals y forasteres.-Llibres y Escoles
Noticies de concursos y de tot lo que pugui interessar als artistes y als industrials d'art

179

La Verge del Claustre de Solsona

La Verge del Claustre de Solsona

Demano per parlar

Carta oberta a mossèn Joan Serra, conservador, del Museu Episcopal de Solsona.

Respectable i estimat amic: Bé vos ha costat prou, en nom de Deu, de dir-nos el vostre secret o troballa sobre la data de la Verge del Claustre. Jo'm creia que quan vaig publicar la monografia que acompanya les nostres fotografies i que vos, amb una data de biblioteca, oïdieu que era feta per una digníssima i en gran manera erudita autoritat eclesiàstica ja'n tindria prou per picar-vos l'amor propi i fer-vos dir lo que sabiau.

Mes, espera que esperaria i vos callant sempre. Va ser aleshores quan el meu amic en Lluís Folch me va demanar els dades per

Jo en el vostre escrit hi trobo una omissió ben important, és, que deixeu com un drap brut a la gent del renaixement per destructura de totes les arts no inspirades en el clasicisme i rebreu el clau creient que pels administradors del 1600 s'hauria sigut una mena de construcció en estil gòtic, segurament vau dir perquè hi havia entrat la febre del renaixement, i voleu dir-me per què no parieu de lo que han fet els administradors d'ara? És això una ommissió deliberada? Potser és prudència o temor exagerat? Mes no, que vos, en coses d'aquesta mena, sou valent i decidit.

Trobo que si els administradors del 1600 ja eren tocats de la influència del renaixement, als d'ara encara els deu durar la peste i al dir als d'ara, entencu als que aprovaren els plans i obres del canvi ara acabat.

An aquests si que's hauria de fustegar de valent! El vostre silenci és imperdonable! Que potser intimitament no'n protesteu de que hagin posat la nostra magnífica Verge dintre d'aquell saló de restaurant modernista? Aquesta colla de patums mereixen que's faci una placa a les afores del canvi i allí se'ls eregeixi un padró commemoratiu, més padró d'honors, perquè les generacions futures al veure profanat el sumptuós absis romànic amb el veïnatge d'aquella ridícula obra, sapiguin qui foren els destructors d'aquella meravella. Ja'n deuen haver quedat de descansats ara que han lograt entronitzar la moda de les espadanyes i barret de copa! Pung no altra cosa és la profanació de posar la superba imatge romànica entre aquelles llurs de guix i pedra marbre.

Oh! i no's podeu dir que vagin a emmarillar-se a Ripoll o a Sant Martí Sarroca, perquè de segur que cap de tots ells sab aon cauen aquests pobles.

Magradaria saber si'l plànol presentat per l'arquitecte, va ser aprovat per tota la vintiquatre, o sols per quatre capistosos o administradors, i com no és difícil saber qui eren en aquella època els tals senyors, poder formar un quadre comparatiu de capacitats, segurs de que trobariem que la majoria feren com els conills de guix, que diuen que si tot el dia.

Hem d'esser humans i com a tals no podem donar el tant de culpa igual a un adroguer, sastre, botiguer de robes, caldare, oller, calderer, impressor, pintor, etc., a un advocat, notari o sacerdot, tots ells, davant de tot, excel·lents ciutadans, cumpidors dels seus devers i honorables com a particulars, més que per raó de sa professió cada un té de tenir diferents graus de cultura i els homes de carrera tenen doble culpa en haver donat el seu vot en semblant barrabassada.

Per a intervenir en coses d'art, al cap s'hi té de tenir quelcom més que seradures, i creguem, amic mossèn, que aquests senyors han demostrat que no hi tenien altra cosa, i encara corcades. I que no donguin la culpa a l'arquitecte, perquè és llei establerta que qui paga mana i si haguessin demanat una capella romànica aquest senyor sab aon té la mà dreta per fer això i altres coses.

Es clar que vos podeu dir-me que tot això va ser un pasteleig armat entre dos o tres de l'olla, més, ans de que prenguessin sa defensa, feu el favor de dir-me de que servien tots aquests senyors, que si això fos veritat, caurien encara en una responsabilitat més grossa per haver deixat fer sense intervenir-hi. Donant el seu vot tenien l'escusa de que no'n sabien prou, més callant i deixant fer no tenen perdó de Deu.

Si diuen que han volgut seguir l'estil del rest de la capella, pastera, perquè vos sabeu que prenent-se la molestia d'esgrinyar sota d'aquelles motlures, haurien trobat, potser, quelcom com una volta de canó que els hauria donat la trassa del camí a seguir.

I, per fi, que amb trenta mil i pico de duros que porten gastats amb una mala sombra, podria haver-se fet una cosa més en consonància amb l'estil de l'imatge i amb l'ordre de l'absis fora de l'altar major, i preocupant-se un xic de fer canviar el cap de l'infant que la Verge porta en braços, que tothom sab que no havent-se pogut trobar l'autèntic quan la crema de la capella, n'engiponaren un que està tot lo malament possible i que desvieu de la majesttat de la imatge.

Prou mestres escultors tenim que amb poc gastu haurien modelat una testa més en consonància amb el conjunt.

I ara perdoneu l'exabrupte i anem a lo nostre.

Que la imatge és del XIII, voila la qüestió.

Espurguem de la colla de savis que n'han parlat al P. Camós, an en Costa i Bofarull, al doctor Dachs, al doctor Rio i altres (E. P. D.), puix tenim per ben sapigut que cap d'aquests senyors escrigué amb prou desembarc i coneixement pregon de l'assumpte, ligats tal vegada per aquesta tradició de la troballa, que vos heu sortejat tan magistralment, donant-li un caient de verosimilitut que en res perjudica la fe dels que creiem en les tradicions dels nostres avant-passats.

Tots aquests senyors no feren més que fantasmar i buscar arguments per una cosa que era ben difícil, per no dir impossible, de provar, i tots aquests

(Fig. 1)

arguments queden suficientment destruïts per la filípica que tant el doctor don J. Viladric (la erudita autoritat eclesiàstica, a qui feu referència) transcriu en la monografia que acompanya les nostres fotografies, com vos en el sarandieg ben merescut que's donou en el vostre llibre, perquè jo, el més petit de tots, m'entretinc ara en rebatre lo que diuen.

Parlem de la primera pedra llençada amb tanta prudència com erudit per l'esmentat doctor Viladric, en la ja esmentada monografia.

Me va costar molt convence'm de que escrigués aquelles curtes ratlles! Ja ho compreneu, vos tenia de tirar per terra tots aquells castells de cartes construïts per aquells savissos pous de ciència que anteriorment s'havien ocupat de la qüestió, i jo sabia que si posava mà a la ploma passaria per sobre de tot per fer surar la veritat.

I no vaig equivocar-me. En la carta acompanyant l'original, me deia, entre altres coses, «La data en que fou feta la imatge no l'he volgut expressar clarament, qui sapiga llegir ja la veurà entre els dades que hi poso».

I me demana d'intercalar els dibuixos que després ha publicat en Folch, dolent-se de que no siguin fotografies. De cap manera m'autoritzà per posar-hi el seu nom, fou tot inútil, firmo-ho vostre-me deia—més endavant ja ho direm, i res, que la monografia quedà anònima.

Jo, que ja feia temps cercava una ploma ferma per ligar tot el recull de dades gràfics que tenia en cartera, al llegir la monografia me vaig convencer de que no anava errat i de que aquells ossaris dels Viladric que tant ruidats me costaven per sa semblança amb l'indumentaria de la imatge, tenien una relació íntima, que junt amb els fragments de la època que's guarden en el museu, podien servir de comprovants per fixar la data de la imatge. Al doctor Viladric també l'havien impressionat aquelles semblances i això fou prou perquè m'esperonés a completar el meu recull.

Per altra part, com siga que vos ne parieu tan poc i an en Folch també l'impressionaren és per lo que vull provar de moure el vostre estimul per a veure si puix sumar el vostre vot autoritzat a la nostra tesi.

Com vos deia, aquests fragments i ossaris tenen una íntima relació amb l'imatge,

(Fig. 5)

ja siga per a provar l'època de sa construcció, ja tal vegada per a treure en clar si en Berenguer de Font fou l'escultor que la modela.

En Pons de Viladric morí, l'un en 1298 i l'autre en 1306. Vos diu que en 1272 en Berenguer de Font era cerrerall de Monastir, que en 1249 an aquest senyor ja'l premià el senyor de Rier amb una donació per haver edificat l'imatge «vois Berengario de fonte qui dictam. Imaginem he difastis», i jo pregunto: en Berenguer de Font no podia ser viu quan morí en Pons de Viladric? i no podia el seu parent, germà, o lo que fos, haver-li encarregat la construcció dels dos ossaris? Això com a primer argument per a poder deixar sentat que en Berenguer de Font es l'escultor de l'imatge.

Si'm pregunteu per què, vos contestaré amb els adjunts dibuixos dels quals no podedu dir perquè son fets sobre les fotografies originals per un procediment moderníssim que hem importat fa poc i amb lo qual s'evita tirar gravats directes sobre paper de diari, que la major part de les vegades vos deuen a les fosques. Doncs bé, comencem per les cenefes, comparem el dibuix núm. 1, cenefa dels vestits de la Verge i fill, amb els números 2 i 3, cenefes dels vestits de les jaents dels dos ossaris, i diguem amb tota la sinceritat de que son capós, si

això no acusa la mateixa mà, la part del coll del vestit de la Verge és un xic més rica d'ornamentació i és segurament perquè l'autor va tenir en compte que una reina té d'anar més ricament vestida que un bisbe, mes la podria ésser igual una oval i una rodona amb poques variacions de dos del mateix estil segundament. Els plects del roquet o lo que sigui de l'altre jascen, núm. 3, compareu-los amb els que fa la túnica de la Verge sota del ceptre i veureu que son calcats.

El dibuix núm. 4, que és el puny i mà amb que aguanta el llibre la estatua jascen del bisbe, compareu-los amb el núm. 5, que és la de la Verge, el puny dels de la mànegra és més ric en el dely

(Fig. 3)

Verge, més la pose és completament igual i inspirada per un mateix cervell.

Mes ara ve lo gros; si tot això no vos diu prou, comparem el núm. 6, part inferior de la jascen del bisbe, amb la núm. 7, part inferior, de l'imatge i mireu aquests plects i volutes, la ornamentació del calsat, sempre més ric en la reina excelsa que en son servidor i tantes altres coses, i diguem, reverent erudit, si tot això no sembla fet de la mateixa mà.

La última és que les testes de les estatues estan fetes malbé i no puc donar-vos en el tras per a completar la nostra asserció.

No podedu negar que aquestes obres tenen el mateix origen, i per consegüent, o bé confesseu que en Berenguer de Font fou l'autor d'ambdues, o bé aquests senyors fou sols el mandatari que feu fer l'imatge, digne que ja apunté al trobar que en Berenguer de Calders fa una donació al dit Berenguer de Font qui dictaria l'imaginem edificare et construere fecistis.

Mes, com sembla que vos decanteu per creure que en Berenguer de Font fou l'autor, amb lo que diu en Guillem de Calders, judicant-lo un sobrevingut en aquestes terres i el meys informat per a saber si en Berenguer de Font fou el qui construí o feu construir l'imatge, perquè residia a Llanera, lloc distant més de quatre hores de Solsona, és necessari que busqueu desllorigador a totes aquestes casualitats i semblances, si'ns voleu deixar sentat com escultor del quatrecentes al senyor Berenguer de Font.

A tot lo dit, que sols ho és per a documentar l'imatge com filla del XIII, afegint-hi la relació de factura que té amb el fragment, dibuix núm. 8, que's conserva al museu i a que fa referència el senyor Viladric, els plects de ropatge, mans i expressió del qual se relacionen amb l'estil de l'imatge.

«No quito ni pongo rey», mes que consti que porto el meu grà d'arena an aquesta qüestió, creient fermament (salvant vostre autoritzat parer), que si vos preneu la molestia d'estudiar aquests nimots tal vegada els creureu dignes de figurar algun dia en el recull de dades a la moderna que, a no dubtar, passaràn a la posteritat refosos en un sol llibre per a perpetuar els treballs fets sobre aquest assumpte (cadascú a la seva manera i amb els seus medis) per tots els qui estimem les coses del nostre art.

Vulgau, amic reverent, rebre amb les presents ratlles el testimoni d'una ferma devoció i consideració més distingida.

Adolf MAS.

Notes sobre art 8.

Queicòm sobre'l pretingut astigmatisme del Greco.

Basta fixar un breu moment la vista en una pintura del Greco, per a restar convençut de que l'allargament de les figures respon a un sentit de proporció. Això ho comprendrà immediatament un artista.

Perque l'allargament produït per un defecte de visió, no fóra sentit; no fóra esbrallat, com ho és en el Greco; no fóra, en fi, expressiu.

Nosaltres, que varem tenir ocasió de conèixer tant com se pugui conèixer la manera mecànica d'allargar de la màquina fotogràfica, en uns treballs realitzats amb l'eminent arquitecte Gaudí, sabem lo que va d'aquest allargament mecànic, an aquest altre volgut, del Greco. Se tractava d'allargar unes figures que per anar a més de divuit metres d'alçada haurien resultat, vistes d'esquena, sensiblement curtes. I per a obtenir aquestes imatges allargades se li va ocórrer a en Gaudí, sempre fecund en recursos tècnics de tota mena, fer caure la imatge sobre de la placa fotogràfica, obliquament. Així varem obtenir, matemàticament, l'allargament necessari per a que les imatges, vistes d'allí on se tenien que mirar, quedessin en bona proporció.

Estem, doncs, més que familiaritzats amb aquest allargament purament mecànic, i per això podem dir que difereix absolutament d'aquest altre del Greco, que, com hem dit, respon a un sentit de proporció.

Ens ha dut a parlar d'aquest suposat astigmatisme del Greco un article de l'Azorin (de lògica irrefutable com tots els d'ell) en el que surt a la defensa del pintor cretense, i les empenes contra d'un senyor Bertrams, especialista en les malalties dels ulls, que recentment ha publicat un llibre baix el títol de «Aberraciones del Greco, científicamente consideradas».

Doncs bé, la raó està de part de l'Azorin, artista, i no d'aquest senyor. Ell podrà ser tan eminent com se vulgui dins la ciència; mes en punt a jutjar de l'art, qu'ns perdoni, mes li hem de dir que no ho entén. Que si ell tingues aquest exquisit sentit per a jutjar d'aquelles coses, les mateixes demostracions gràfiques que'ns dona en el seu llibre, li haurien fet veure lo contrari. El Sant Joan de Rubens, allargat mecànicament, prova això que diem, puix l'allargament és uniforme; al pas que'l Greco allarga més unes coses que altres, segons el seu sentir. Davant de les pintures fóra molt fàcil demostrar això; mes tothom pot constatar lo que diem examinant-les. Per tot artista saltarà a la vista que l'allargament respon an aquest sentit de proporció de que hem parlat.

Mes, per qu'ns ha d'estranyar que'l Greco allargués les figures? Per què, més, això, que altres coses ja que en ell tot se surt de lo ordinari? En el Greco veiem perfecta unitat; i aquest allargament, l'ambient en qu'ns posa el seu art, lo tràgic dels cels, el color, certa manera de desenaixar les figures, la composició, la interpretació original dels temes, tan personal, tan única, tan Greco; tot plegat és quelcom d'una sola peça, en conjunt maravellosament armònic. De manera que normalitzant les seves figures, com ho ha fet aquest senyor, és un ver sacrilegi que no li perdonarà cap artista.

Una a una refutarem les afirmacions que fa en son llibre, mes ni tenim el temps sobrat per a fer-ho més llargament, ni fóra possible en un article de diari. Amb tot i això direm ara de passada que als cruels borrons de que Pacheco acusava al Greco, no devien ser els retocs per a rematar lo que la fatiga en la vista feia veure al Greco més allargat encara, al cap de cert temps de treball; puix, a no ser en treball minucios, mai el pintor fatiga la vista. Lo que hi ha en això és que Pacheco era un vulgar realista a qui feia nosa tot lo que no fos similitud. D'aquí, doncs, qu'els perfils enèrgics del Greco, la vigorosa manera de pintar d'ell no fós precisament del gust d'un pobre pintor que no veia més enllà de lo que pot veure la cambra obscura i que realitzava els prodigis de fer oleografies a mà o poc menys. A més, qu'ins és el pintor que no retoca? Surt quelcom de realment notable sense correcció i treball de depuració? Recordi's que Leonardo de Vinci, per a no més citar-ne din, va menester sis o vuit anys per a pintar la Gioconda.

J. TORRES-GARCÍA.

Extracte de les conferencies sobre l'ornat i il·lustració del llibre.

II

Assistim a un d'aquests moments de l'humana evolució en que l'home sembla despendre's de sa feble condició i revestir magnitud que l'acostin a son origen i model, desllurament quals dolors de gestació fan trepidar la terra i sos fruits l'enllumen amb aures de reverdiment.

La Renaixensa: mot que si no és just com a valor filològic expressa bastant l'idea que l'íntegra.

En efecte, un món que renaix, una civilització extinta qui ve a nodrir, crear

(Fig. 8)

amb les seves desferres nous gèneres de vida semblant en això a la creació de la matèria, que en tot en el mateix de les formes mortes, entre seus «desitjos», la gènesi de nous organismes en un cicle infinit, indefinible, d'igual manera, doncs, la estatua de l'antiga Roma, com la de sol que's tramonia, ve a il·luminar front de l'home i una nova etapa del pensament humà veu la llum.

Cercador etern d'una Veritat tot reconstruïda l'ha cercada primer en el després en la terra; primer en el després en si mateix. I a l'anyosament

estudia les seves propies obres de temps oblidades i aquest estudi forma la base de tota la ciència del Renaixement. L'erudició, la recerca dels vestigis de una civilització extinta fan

complementa el seu refinament que, quants segles de constant guerregueria, l'establiment de les novelles societats no li havien permès assolir.

Aquest afany d'erudició prompte, vidi als homes en dues castes: la dels il·lustrats, la dels acurats latinistes.

Examinem la pintura i no trobem un sol que no acusí la sapiència son autor, ni un Naixement sense portic corintí i sense una columna reveladora del cultiu de l'arquitectura grecollatina; i aquesta tenacitat accentuant-se cada dia més, decau la pedanteria i aquest refinament formen lo barroc.

I barroca és la ornamentació del bre durant tot el 600; alarde de saviesa, habilitat tècnica, inflada ambició, és la característica dels segles de l'època, l'il·lustrador segueix de la vora a l'autor en sa sabiduria i en son acurat cultisme i a l'autor veuen superbes columnes, marbre, fustes, elements emprats a

estudia les seves propies obres de temps oblidades i aquest estudi forma la base de tota la ciència del Renaixement. L'erudició, la recerca dels vestigis de una civilització extinta fan

complementa el seu refinament que, quants segles de constant guerregueria, l'establiment de les novelles societats no li havien permès assolir.

Aquest afany d'erudició prompte, vidi als homes en dues castes: la dels il·lustrats, la dels acurats latinistes.

Examinem la pintura i no trobem un sol que no acusí la sapiència son autor, ni un Naixement sense portic corintí i sense una columna reveladora del cultiu de l'arquitectura grecollatina; i aquesta tenacitat accentuant-se cada dia més, decau la pedanteria i aquest refinament formen lo barroc.

I barroca és la ornamentació del bre durant tot el 600; alarde de saviesa, habilitat tècnica, inflada ambició, és la característica dels segles de l'època, l'il·lustrador segueix de la vora a l'autor en sa sabiduria i en son acurat cultisme i a l'autor veuen superbes columnes, marbre, fustes, elements emprats a

estudia les seves propies obres de temps oblidades i aquest estudi forma la base de tota la ciència del Renaixement. L'erudició, la recerca dels vestigis de una civilització extinta fan

complementa el seu refinament que, quants segles de constant guerregueria, l'establiment de les novelles societats no li havien permès assolir.

Aquest afany d'erudició prompte, vidi als homes en dues castes: la dels il·lustrats, la dels acurats latinistes.

Examinem la pintura i no trobem un sol que no acusí la sapiència son autor, ni un Naixement sense portic corintí i sense una columna reveladora del cultiu de l'arquitectura grecollatina; i aquesta tenacitat accentuant-se cada dia més, decau la pedanteria i aquest refinament formen lo barroc.

I barroca és la ornamentació del bre durant tot el 600; alarde de saviesa, habilitat tècnica, inflada ambició, és la característica dels segles de l'època, l'il·lustrador segueix de la vora a l'autor en sa sabiduria i en son acurat cultisme i a l'autor veuen superbes columnes, marbre, fustes, elements emprats a

estudia les seves propies obres de temps oblidades i aquest estudi forma la base de tota la ciència del Renaixement. L'erudició, la recerca dels vestigis de una civilització extinta fan

complementa el seu refinament que, quants segles de constant guerregueria, l'establiment de les novelles societats no li havien permès assolir.

Aquest afany d'erudició prompte, vidi als homes en dues castes: la dels il·lustrats, la dels acurats latinistes.

Examinem la pintura i no trobem un sol que no acusí la sapiència son autor, ni un Naixement sense portic corintí i sense una columna reveladora del cultiu de l'arquitectura grecollatina; i aquesta tenacitat accentuant-se cada dia més, decau la pedanteria i aquest refinament formen lo barroc.

I barroca és la ornamentació del bre durant tot el 600; alarde de saviesa, habilitat tècnica, inflada ambició, és la característica dels segles de l'època, l'il·lustrador segueix de la vora a l'autor en sa sabiduria i en son acurat cultisme i a l'autor veuen superbes columnes, marbre, fustes, elements emprats a

(Fig. 2)

fer el seu article. Ja podeu pensar amb quin gust l'atalla i si no hagués sigut el seu compromís amb els Estudis Universitaris hauria fet esperar a fi de poder publicar tots els dibuixos que van en aquest article, més me faltaven les fotografies i no podia pujar a fer-les, de manera que vaig tenir que acontentar-me amb deixar-hi els dibuixos de l'autoritat eclesiàstica que esmenteu, i que més avant vos diré qui és, havia fet com pogué i no com volgués.

Per fi, amb tan malall vos hem relançat i vulgau o no heu tingut de dir-nos lo que sabiau, i com que sou un home d'estudi i clar entenment heveu dit i confirmat lo natural i de raó, so és que l'imatge és del XIII.

Mes, amb la vostra troballa tenim sols un fonament, o millor dit, un dato més i no cert forta important per asseverar aquesta tesi, més jo trobo que tindria d'esbrinar-ne d'altres de documents i això és lo que vinc a proposar-vos.

No cal dir que vos no pensareu que'm vull ficar en camises de sonce varass (com vulgarment se diu), sinó que sols portat per mon afany de que's faci llum sobre'l particular, vos dono tot lo que tinc recullit a l'objecte de que vegeu si serveix d'alguna cosa.

(Fig. 7)

GRANS TALLERS DE FOTOGRAFAT

C. Murtra

Hospital, 49, principal. - Barcelona

P. REIG i FILL**MOBLES**FALLERS: CARRER UNIVERSITAT, 21
ARGUELLES (Diagonal), 512 bis
DESPTX: PASSEIG DE GRÀCIA, 27 CASA FUNDADA 1852En la Libreria Nacional
i Extrangera72, Rambla de Catalunya, 72
(cantonada Valencia)Novetats en
llibres d'Art
i reproduccions
gràfiques**RENART & C.**Gran assortit en objectes d'art,
fabricació de la casa, propis
per a regalsReproduccions, clàssic i modern
Retrats, obres d'art dels grans mestres
Exposició de reproduccions
fotogràfiques al carbó

Grabats, Marcs i molures d'art

271, Diputació, 271
(entre Claris i Passeig de Gràcia)**LA PINACOTECA**

MARCOS I GRAVATS

Carrer de Cortis, núm. 644

Mobles Artistics
Joan BusquetsGRAN PREMI D'HONOR
LONDRES - 1912Aquesta casa no ha traslladat el seu despatx;
segueix en el carrer de la Ciutat, número 9

Comers de Antiguitats

Compra i venda

d'antiguitats

Francisco Llorens

ANDREU MASSOT

Bou de la Plaça Nova, 9 i 11

BARCELONA

Baixada de la Presó, 5, i Plassa Rey

**BIBLIOTECA
PÚBLICA****ESPECIAL D'ART**del Museu Arqueològic
i d'Art Decoratiu.

(Palau Reial del Park)

Oberta tots els dies
de les deu a la una del
matí, excepte'ls dilluns.

estil corrent, l'estil del seu dia, i treballar en aquest, i serà gran en aquest, i tot quant dintre d'ell faci semblar tan fresc com si cada pensament li hagués tot just baixat del cel. No dic pas que ell no prengui llibertats amb els materials i amb les regles; no dic pas que els seus esforços no aportin dovedes canvis estranys en aquest. Però aquest canvi serà inofensiu, natural, fàcil, per més que sovint maravellosos; mai no serà cercat amb passió com necessaris a la pròpia dignitat o independència, i aquestes llibertats seran com les que un orador pren amb el llenguatge, no un desafiament a les seves regles en profit de la singularitat, sinó inevitables, no calculades i brillants conseqüències d'un esforç per a expressar el que el llenguatge sense altra inflexió no podria. Hi ha moments en els quals, com ja he explicat més amunt, la vida d'un art se manifesta per les modificacions i pel seu desenvolupament. La vida d'un art se manifesta per les modificacions i pel seu desenvolupament. La vida d'un art se manifesta per les modificacions i pel seu desenvolupament.

Descobriments a Roma

Un telegrama rebut de Roma diu que en una excavació practicada als voltants d'aquella capital s'han fet troballes d'interessants i valuosos restes de la antiga ciutat.

Han sigut posats al descobert cinc temples, un teatre, un circ i molts edificis particulars, apart de gran quantitat de joies i d'objectes de ceràmica en perfecte estat de conservació.

El valor de tots aquests descobriments és incalculable, i té gran importància arqueològica i artística.

El Rei Víctor Manuel ha ordenat que tots aquests trossos quedin en el lloc en que han sigut trobats, i en el que serà creat un Museu especial.

Per la conservació de la capella del Miracle de Tarragona

Llegim en el nostre confrare «La Veu de Tarragona».

«Nostre volgut amic el vis-president de l'Arqueològica d'aquesta ciutat, don Francesc Yxart, presentà en la darrera junta d'aquella una proposició, que fou unànimament acceptada, per a recabar la immediata i necessària protecció de la capella de Santa Maria del Miracle.

Dita proposició enclou, entre altres punts, l'idea d'una inscripció pública.

Felicitem a l'Arqueològica per l'adocada i desitgem que l'iniciativa de nostre amic faci que sigui ben prompte una realitat lo que desde tant temps venen exigint els interessos de l'art, les gesses de Catalunya i nostra dignitat de tarragonins».

Exposició de Creus a Palma

En una de les dependències del convent de Sant Francesc de Palma de Mallorca, s'ha inaugurat una exposició de Creus, amb motiu de les festes constantinians.

La exposició resulta interessantíssima figurant en ella valuosos creus i crucifix. Entre'ls principals se compten el pectoral del bisbe doctor Torrella, prelat de Mallorca després de la Reconquesta; un crucifix que Pius V entregà a don Joan de Austria al despedir d'ell per a marxar a combatre amb els turcs; un quadre den Rafael, que és propietat de la marquesa de Cenja i està valorat en vint mil duros.

L'Exposició de l'Associació Artística a Tarragona

Definitivament s'ha anunciat la data per a la celebració d'aquesta important manifestació artística a la veïna ciutat, per al 24 del vinent mes.

Hi ha força interès a la part d'escenografia que, segons les noves que tenim, serà ben concorreguda.

La secció de Belles Arts estarà també representada amb totes se's ramificacions, constituint el total d'aquesta Exposició un record ben estimable.

La llantia de la obediència

(Continuació)

IV.—No passa dia que no sentim exigir als nostres arquitectes anglesos que siguin originals o que inventin un nou estil; exhortació a poca d'encàntic tan sensata i necessària com la de demanar a un home que no ha dut mai prou parracs sobre l'esquena per a guardar-se del fred, que inventi una nova forma de tallar levites. Doneu-li primer una levita sencera i deixeu-lo després se centrar de la moda. No hem de menestar cap nou estil d'arquitectura. Què és que necessitem nous estils de Pintura i d'Escultura? Però necessitem nous estils. És d'una insignificància extraordinària, si tenim un codi de lleis i aquestes són bones, que siguin noves o velles, forasteres o del país, romanes, saxones, normandes o angleses. Però és de considerable importància que tinguem un codi de lleis, siguin nostres o d'un altre, que aquest codi sigui acceptat i es posi en vigor d'un extrem a l'altre de l'illa i que la llei que dicta sentència sigui la mateixa a York que a Exeter. I d'igual manera no importa un esbri de marbre que tinguem una arquitectura vella o nova; però importa qualque cosa el que tinguem una arquitectura veritable, una arquitectura que puguin ensenyar-se en les escoles des de Cornuallies fins a Northumberland, com s'hi ensenyava l'origina i la gramàtica anglesa, o bé una arquitectura que tingui d'inventar cada cop que's construeixi un hospici o una sala d'escola. I aquí em sembla trobar entre'ls arquitectes d'avui un mal exemple extraordinari respecte a la naturalitat i significació de l'Originalitat i de tot allò en que ella consisteix.

L'originalitat en l'expressió no depèn pas de l'invenció de noves paraules; ni l'Originalitat en la Poesia, de l'invenció de nous metres; ni en Pintura, de l'invenció de nous colors, o de noves maneres d'usar-los. Els acords de la Música, les harmonies dels colors, els principis generals de l'ordenació de masses escultòriques estan ja determinats de molt temps hà, i amb tota probabilitat, ni és possible augmentar-los ni alterar-los. Concedint que siguin possibles, tals addicions i alteracions són molt a l'estrany de la tasca del temps i de les multituds que d'inventors individuals. Pot venir un Van Eyck, famós per l'introducció d'un nou estil, famós per l'ús de centúries, però ell mateix derivarà la seva invenció de qualque fet o empresa accidental, i l'aplicació de l'invent depèn completament de les necessitats o instints populars de l'època. L'originalitat no depèn de res d'això. Un home que'n tingui el dè, pendrà qualsevol

La setmana passada, i aprofitant el viatge a Barcelona, donem a l'Ateneu de Madrid conferències sobre'l tema de l'habitatció, els senyors Thompson i Alldridge, que les havien ja donades anteriorment a l'Ateneu de la nostra ciutat, en el curs organitzat per la Societat Cívica «La Ciutat Jardí».

El problema de l'habitatció en l'Ateneu de Madrid

La setmana passada, i aprofitant el viatge a Barcelona, donem a l'Ateneu de Madrid conferències sobre'l tema de l'habitatció, els senyors Thompson i Alldridge, que les havien ja donades anteriorment a l'Ateneu de la nostra ciutat, en el curs organitzat per la Societat Cívica «La Ciutat Jardí».

Les conferències desenvoluparen a Madrid els temes desordenats a Barcelona, i dels quals ja tinguerem l'honor de donar-ne extracte als nostres llegidors.

llero, duquesa de San Carlos, donya Amalia Loring, comte de Muguero i marquesa de Castilló; «El caballo blanco», «La lechera de Burdeos», pertencent al comte de Alcega; «Santa Justa y Rufina», del Sr. Bosch; i «El tiempo recieniendo la historia», i «Alegoría de la Música», ambdós de don Lluís Navas.

En un dels salons s'hi exposen vitrines amb miniatures, una d'elles propietat del duc de Serclaes.

Exposició d'Art Oriental

Diuen de Holanda que amb motiu de les festes de la Independència, la direcció del Museu etnogràfic de l'Estat a Leyde ha organitzat una exposició d'art oriental. En ella s'hi han reunit en belles col·leccions els maravellosos teixits de les Indes neerlandeses, i així mateix una sèrie de superbes pintures xinesques i japoneses de gran interès.

Les pintures teixides o pintades de les colonies neerlandeses, son caracteritzades per una ornamentació rica i variada i per una gran distinció de colorit, on s'armonitzen els blaus amb els grocs i els vermells característics de les regions de Atchú i de Sumatra.

La col·lecció de pintures xinesques i japoneses és també molt interessant, i dintre les pintures exposades ho és la sèrie molt notable que desde cinquanta anys posseeix el Museu etnogràfic, organitzador de la referida exposició.

En conjunt, aquesta és interessantíssima per lo que's refereix a l'art desconegut de les Indes neerlandeses.

Un xisto cubista

De una caricatura publicada en un diari francès.

En Joan Pino, pintor cubista, ha fet una exposició i ha venut tots els quadres, mes, al anar-los a cobrar, els camareers que els adquiriren no els hi volgueren pagar perquè tot se varen declarar futuristes.

Futuristes i Cubistes a Nova York

De la impressió causada a Nova York per una exposició de futuristes i cubistes, ens en parla en una carta el corresponent de LA VEU en aquella ciutat nort-americana, mostrant una volta més l'atenció que li ha meregut sempre tanta manifestació d'art.

Diu així l'intel·ligent corresponent:

Els anomenats futuristes i els cubistes, en un espai local de Lexington avinguda, tenen instal·lades llurs obres, no sols en pintura, mes també en escultura i un poc d'arquitectura. El saló més concorregut pel públic és el dels cubistes, on se nota l'afany de venure la novetat i invensibilitat de llurs treballs.

Veig alguna d'una gent enfront d'una tela que representa o vol representar un rei i una reina. Es mirada de front, de costat, de dalt, de baix, de totes bandes.—Però on son el rei i la reina?—se pregunten uns.—Sembla un barc de guerra—diu una damisella.—Jo no hi veig més que un magatzem de fusells.—I un altre, diu un tercer, rialla general.

Enfront d'una altra tela: «La processó».—«Sevilla», estan bromejant un grup de senyors i de senyores en la qüestió de si's rectànguls negres representen homes i els triangles morats dones. El retrat d'un monsieur en factura tota cantellada i d'un colorit de resuscitat, girant amb un futurista i mirant amb ulls visibles i amb un nas llarg i punxagut, de boca torta, fa esclatar el riure a tots quants se la miren.

En la secció dels futuristes no hi manquen pas comentaris, car aquestes teles, que recorden formes egípcies, simplicitats primitives, basculen a il·luminacions de tapissos, d'altres formes conegudes, son també mirades de tots costats per ulls vils i analitzadors.—No compreneix—exclamava un—lo que volen dir aquests artistes amb tot aquell treball tan diferent del temps present.

L'Exposició de pintures bel siglo XIX a Madrid

La llista de les principals obres concurrents a la exposició de pintores de la primera meitat del siglo XIX, organitzada per la Societat de Amics de l'Art de Madrid, és la següent, que donem aquí per l'especial interès que tenen sempre les llistes dels artistes morts, ademes de l'idea que per se'ls se podran formar els nostres lectors de la exposició de referencia, de la obertura de la qual donarem noticia a son temps.

El Rei ha enviat un quadre de «Los Picos de Europa», de Villamil, i les «Tres Marias», de don Frederic Madrazo. Els retrats de Maria Luísa i Carlos IV no han arribat encara a la sala de Goya.

De S. A. la infanta Isabel s'exhibeixen un retrat de la comtesa de Paris i tres retrats de don Frederic Madrazo.

La exposició conté quadres de Villamil, Camarón, Roldán, Carmona, Párraga, Alenza, Lameyer, Madrazo (don Viç), G. Velázquez, Arce, Buchelli, Cabral, Tejero, Esquivel, Rodes, Lucas, Eusebi, Gutiérrez de la Vega, Gómez (D. A.), Ramos, Pelegrini, Fernández (D. J.), Carnicero, Maella (don Mariano), Esteve, Mercar, Cardenera, Bayeu (don Francisco), Calbó, Carnicero, Pescaret, Esquivel, Ortega, Ferrant, Madrazo (don Lluís i don Josep), Solá, Ribera (don Joan), duc de Rivas, Elbo, Brochetón i Van Halen.

De Goya s'exhibeixen: vint bocets pertencents als senyors marquesos de la Romana, marques de Vega Inclán i Bosch; bon número de retrats, entre ells, de un ne de l'autor, comte de Montijo, Javier Goya, senyoreta de Silveira, don Ramón Posada, comte de Abrantes, don Vicens Ossorio i Lucía Buguero, propietat dels senyors duc de Albuquerque, marques de Rafal, comte de la Quinta de la Enarada, don Pere Labat, donya Pilar Pérez Cabal

itectura de l'època i com ella carregada, plètorics, dirigint-se, ans que tot, «pensant en un afany de «verismes», talment desvirtuat el principi d'ornamentació que a primera vista no ho semblava. Aquí m'atreveix a sentir una apreciació personal, que tal volta estigui un desafortunat amb opinions més autoritzades, a l'indicar, seguint nostre plan, luns fóren els mestres.

«Renaixement fou italià d'origen, i tots els pobles que tenia al seu voltant, per afinitat de raça, per la predominància política del moment, cap encarnació, al meu judici, com l'espànyol en Arts i Literatura.

Els elements de la Companyia de Jesús, espanyols per origen, italians per adaptació, imprimiren una nova modalitat a l'Art del Renaixement, donant lloc al barroc, i és per això que crec que els millors exemplars dels llibres del 800 devem buscarlos a Italia i Espanya, talment com les demés produccions d'Art.

SEGLE XVIII

Un poble s'alça rival del colós espanyol i que després d'una empenyosa lluita a poc a poc li arrebatava la seva dominació, i l'hegemonia política passa a mans de la França sots l'escut i la mà d'un home d'extensos plans, de coratge empenyidor, el caràcter dominador del qual imprimeix a tot lo que el volta sa real voluntat i la sobria estigma. Parlo del Rei Sol. Donat a l'empens d'un refinament gairebé decadent aspira a fer de son regnat el regne de la gràcia i immediatament el llibre reflexa aquesta tendència, entrant en una nova fase, al meu humil veure, bon xic més ben orientada; ja l'illustració revesteix un tinent de cosa ornamental i lluny de trobar-se aquests dos elements divorciats, sempre se'ls troba units, ja que no absolutament compenetrats. Vegineu, si us plau, les gracioses edicions de Fragonar, de Bucher, de Desplacés, de Laurents.

Mes, sobrenen els aconeciments que somogueren la França en l'últim terç del siglo XVIII i les arts, totes, s'agueren en una atonia deplorable, com sempre que'ls pobles debaten qüestions d'ordre polític, i l'ideal polític de l'Espanya, de ridícula imitació d'Espanya i Atenes, produí en el llibre un peculiar estil que cristalliss en l'imprimita amb el segell de la magestat fabricada per encàrrec.

D'aquells aconeciments, tant com de naixents conquestes de la Ciència, n'heu el criteri modern: Industrialisació, Heu-ne el crim de la humana aspiració (llibre llibre), ell és el qui més directament se's resenti durant més de vint anys d'aquest absurde social, caient en una abjectió extraordinària que no basten a esborrar unes quantes obres sines, col·loquant en el seu punt de vista.

Ja l'illustrador no té altre ideal que donar una visió lo més fotogràfica possible, perquè els homes de Revolució han declarat unànimement que no hi ha esperit: sols matèria, sols la veritat és apreciable. El mal és que's van descurar de dirnos què és lo veritable, els molins de vent o els castells.

Representar l'escena, és el suprem ideal de l'illustrador, amb tot el seu reial amb tota la seva realitat, l'ornat, lo més barat la vinyeta tipogràfica, que la fundició produïx fins a l'infinit i això naturalment sense acord, sense harmonia, sense caràcter híbrid.

En el pròxim article examinarem el moviment darrer del llibre.

Antoni SALÓ.

Crònica**Sobre la venda d'objectes d'Art de la Seu de Girona**

El canonge secretari de l'Il·lustre Capítol de la Seu de Girona ens diu en una lletra recentment rebuda, que és fals tot quant se diu respecte a la venda d'objectes d'art per aquell Capítol.

Nosaltres, a pesar de ser rebuda per molt bon conducte la notícia, posarem el títol de la mateixa entre interrogants, perquè ens resistim a creure semblant acte, que hauria sigut vergonyós, tant com perjudicial pels interessos artístics de Catalunya.

Acceptem molt que així hagi sigut, i acceptem la indignació de la lletra, i que d'ella res no mereixem, ja que res afirmàvem, ella diu molt en pro del Capítol de la Seu gironina i del canonge que escriu, car sentim-se indignat per la suposició d'atribuir-se-li un fet semblant, diu molt en son favor.

Tant de tot aquells als qui està encomanada la conservació dels nostres trossos d'art religiós, prenguem semblant actitud, i se sentissin així tant verament ferits al suposar-se'ls pels culpables en el compliment dels seus deures en aquestes termes, de les coses d'art.

Venda de dibuixos de Rembrandt

El dia 27 del mes que som tindrà lloc a Amsterdam, en la galeria Muller i Companyia, una venda pública de una centena de dibuixos originals de Rembrandt, per a la qual els col·leccionistes feren el seu viatge.

Avans de començar-se la venda s'han fet per part de poderosos col·leccionistes americans ofertes altes que faran pujar el preu d'aquests dibuixos segü-

**Javans
Catàleg
SEGURA S. C.
BARCELONA**Objectes d'Art :: Ceràmiques
:: Galeries d'Exposició ::
Corts, 615. - Teléfono 1884